

Αυτά και άλλα πιότερα μου λένε κάθε τόσο
κι' ἐγὼ μὲ τούτους ἐν ἔμπορῳ μὲ ὥρα νὰ γλυτώσω.
Μὲ σὰς ἐν πρέπει ἄνθρωπος νὰ φαίνεται καλός
κι' ὅσα καλὰ σὰς ἤκαμε θὰ πᾶνε ἑστὰ χαμένα...
κάποιου ἡαρίζαν γάδαρο κι' ἐκείνος ὁ λωλὸς
μὲ προσοχὴ τὰ δόντια του ἐκύνταζ' ἕνα ἕνα.

Ἔτσι καὶ σεῖς, διαβόντρου γυιοὶ καὶ Σαλαμινομάχοι...
ὅσο ἐν ἦταν θέατρο ἐσκουζιεν γι' αὐτό
κι' ἐτρέχετεν ἑστὸν Μπούκουρη νὰ πέρνετεν συνάχι
καὶ τώρα ποῦ σὰς τῶκτισα ἐν δίνετεν λεπτὸ
καὶ κάθε τόσο βρίσκετεν πῶς ἔχει καὶ κουσούρια
καὶ πῶς ἀξίζει μοναχὰ γι' ἀρκούδαις καὶ γαδούρια.

Ἐγὼ ἐν ἤπρεπε γιὰ σὰς τὰ γρόσα μου νὰ δίνω,
ἐγὼ ἐν ἤπρεπε γιὰ σὰς τὸ θέατρο νὰ κάνω,
νὰ τρέχετεν ἑστὸν Μπούκουρη τὸ χάλαιο ἐκείνο
καὶ πάντ' ἀβδέλλαις νᾶχετεν ἑστὸ γόφο σας ἀπάνω.
Τέτοια γουρουνία ἤσαστεν καὶ τέτοιο σὰς ἀξίζει
καὶ φαίνεται λιγομυαλῆς ὁποῦ γιὰ σὰς φροντίζει.

Κι' ἂν τὸ καινούριο θέατρο γκρεμίσῃ ἕνα βράδυ,
ἔντα σὰς μέλει ἄματις, διαβόντρου μου σκαρτάδοι;
μήπως ἐν εἶναι ἄματις τὸ θέατρο ἑδικό μου
κι' ἂν πάθῃ τίποτε κακό, ἐν θᾶναι γιὰ κακό μου;
Θὰ πέσῃ ἑστὴν καμποῦρα μου ἀπάνω ἡ ζημιὰ,
χωρὶς δεκάρα τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετεν καμμιὰ.

Κι' ἂν τύχῃ μὲς ἑστὸ θέατρο κανεῖς νὰ σκοτωθῇ
κι' ἂν ἀποβάλλῃ ἄξαφνα καμμιὰ χοντρή γυναῖκα,
τὸ ἔθνος, ζαγλαντάκηδες, μ' αὐτὸ ἐν θὰ χαθῇ
κι' οὔτε ὁ κόσμος χάνεται ἂν λείψουν πέντε δέκα.
Μήπως σὲ τόσα θέατρα ποῦ κτίζουν ἑστὴν Εὐρώπῃ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐν χάνονται ἄθρωποι;

Μὰ εἶμαι πρὸ λωλὸς ἐγὼ ποῦ κάθουμαι καὶ δίνω
γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο μου κοντὸ λογαριασμό,
ἀφοῦ τὸ νέο θέατρο μὲ ὅλα του τᾶφίνο
παντοτεινὴ κληρονομιά ἑστὸν Εὐαγγελισμό.
Καὶ ὁποῖος ἀθεόφοβος κακὸ γιὰ ἑμένα πῇ,
αὐτὸς ποτέ, νὰ σὰς χαρῶ, δὲν θᾶχῃ προκοπή.

Φθάν' ἡ ἀχαριστία σας καὶ ἡ ἀδιαντροπία
καὶ μὴ πολυζαλίζετεν τὸν Νικολῆ μου πιά.
Ἐγὼ γιὰ οὐκ ἤξωδεσα τὰ μαλλοκέφαλά μου
καὶ ἤκαμα τὸ σπῆτι μου χοροδιδασκαλεῖο,
μὰ σεῖς, λωλοὶ, ξεχάνετεν τᾶμέτρητα καλὰ μου
καὶ εἰς τὸν Ζάππα δίνετεν τιμὴ καὶ μεγαλεῖο.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἑστὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδι, —δρὸ ἑστὸ λάδι, τρεῖς ἑστὸ ξύδι,

Τὰ γρόσα ποῦ σὰς ἑσκόρπισα ἐπήγανε χαμένα,
ὅλα ἑαυτὸν τὸν Κωνσταντῆ καὶ τίποτα σ' ἐμένα.
Αὐτὸς ἐδῶ, αὐτὸς ἐκεῖ, αὐτὸς ἀπάνω κάτω
κι' ὁ βασιλὲς τὸν ἤκατσε μὲς ἑστ' ἄλλο τὸ φουσατό
καὶ ἤφαγε ὁ Κωνσταντῆς μ' ἄνθρώπους ἕναν κι' ἕνα,
σὰν νᾶταν Πρίγκηπας κι' αὐτὸς, σὰν νᾶταν σὰν κι' ἐμένα.

Ἄλοῖ! ἄλοῖ! ὁ κουζουλὸς ἔντα ἑπαθα καὶ πάλι!..
τοῦ Κωνσταντῆ ὁ ἐρχομὸς ἐν μ' ἄφηκε κεφάλι.
Ἡσβυσα ὁ κακόσορτος μὲ τὸν διαβόντρου Ζάππα,
σ' αὐτὸν Παλάτι ἀνοικτό καὶ ἑστὸν Τσιγγρὸ μὲ φάπα,
γιὰ τοῦτον τὰ σιμάματα, γιὰ τοῦτον τὸ τραγοῦδι
καὶ δέκα τύφλαις μοναχὰ γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ βοῦδι.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ἑστὸ θέατρο ἀκόμη θὰ ἑξοδέψω
καὶ ὅλα τὰ κουσούρια του σὲ ἑλίγο θὰ βολέψω.
Ἄλλ' ἂν καὶ μ' ὅσα γίνουνε καὶ τότ' ἐν σὰς ἀρέσῃ
κι' ἐν πάψετεν μὲ τῆς φωναῖς ταυτῆς μου νὰ τρυπᾶτε,
τότε κι' ἐγὼ ἑστὸ δαίμονα σὰς στέλλω γιὰ πεσκέσι,
τότε κι' ἐγὼ θὰ σὰς εἰπῶ «μὴ σώσετεν νὰ πᾶτε».

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Σ κ ὁ κ ο υ Ἡ μ ε ρ ο λ ὁ γ ι ο ν μὲ πράγματα τρελλὰ,
ἀστεῖα διηγήματα, ποιήματα πολλά.
Σ' αὐτὸ θὰ ἑδῆς τὰ μούτσουνα τῶν συγγραφέων ὅλων,
ποῦ ἑστὸ Ἡμερολόγιον σπουδαῖον παίζουν ρόλον,
μὰ ἔχει καὶ τὴ μούρη μας μέσα ἑστῆς ἄλλαις μούραις,
ὁποῦ τῆς πρέπουν φάσκελα καὶ χίλλαις δρὸ μουντζούραις

Βιβλιοθήκη Νομικὴ Λυκοῦδε-Φιλαρέτου...
κι' αὐτὴ μετὰ κομψότητος ἐκδίδετ' ἐξαιρέτου
ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου
καὶ εἰς αὐτὴν καθέννας μας θὰ εἰμπορῇ νὰ ἑδῇ
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἑννοίαν τῶν λειτουργούντων Νόμων,
πωλεῖται κατὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόμον.

Σαπφὼ τοῦ Ἰωάννου Φλάχ, βιβλίον θελκτικόν,
μεταφρασθὲν πιστότατα μὲ λόγου εὐκομψίαν,
πωλεῖται δὲ ἑστὸ κάλλιστον τῶν Περιδικῶν,
μὲ ἄλλους λόγους ἑστὴν Κλειώ, ποῦ βγαίνει ἑστὴν Λει-
ψίαν.

Ἐβγῆκαν Νύκτες Ἀττικαὶ τοῦ Σπύρου Παγανέλη,
ποῦ στάζει τὸ κοντύλι του γολὴ μαζὶ καὶ μέλι.
Τοῦ συγγραφέως τὸνομα πρὸς σύστασιν ἀρκεῖ
καὶ πάει ἔτσι κουτουροῦ ἡ κάθε κριτική.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μὲ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.